

[Holstein.]

det sker, er der ikke, og jeg kunde tænke mig, at der er mange Interesser her, som vil tale for, at man ikke gaar videre i Sagen, end man lovformeligt er forpligtet til. At tro, at man ved at henvise til de nævnte Bestemmelser dermed har affærdiget Spørgsmaalet om Betimeligheden af en parlamentarisk Kommission til Undersøgelse af disse Forhold, synes jeg derfor slet ikke man kan. Jeg vil stadig hævde, at ved at gaa frem paa den Maade, som Tinget nu her beslutter, skaber det i Virkeligheden et Fortilfælde for Fremgangsmaaden i Sager af lignende Beskaffenhed i Fremtiden, og det er netop en Sag af denne Art, som Tinget sidst af alt burde fraskrive sig selv Magten til og Muligheden for at faa undersøgt til Bunds. En Udlevering af et Medlem bør kun finde Sted under ganske usædvanlige Forhold, det bør være Regelen, at den ikke sker. Naar Udlevering sker, bør den i hvert Fald være en Udlevering af en saadan Beskaffenhed, at den ikke præjudicerer Tingets Adgang til Kontrol af Administrationen i Fremtiden.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Lundberg har naturligvis Ret i, at Indstillingen i nogen Grad er ukendelig, idet den nemlig, da den gik fra min Haand, var klar, og nu er den det modsatte. Da den gik fra min Haand, stod der i den, at Udvalget indstillede, at Tinget ikke meddelte Samtykke til Tiltale for de i Tinget fremsatte Udtalelser, og at det meddelte Samtykke til Tiltale for Klagen, og saa er det nøjagtig de Udtryk, jeg har brugt, der staar i Slutningen af den. Det ærede Medlem Hr. Lundberg har Æren for Linie 9 fra neden til omtrent Linie 4—5, det vil sige alt det, hvori det uklare og svævende findes, det, der gør Udtalelsen mindre værdifuld.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren (Lundberg): Bortset fra, at jeg ikke synes, det er særlig opmuntrende

for de to konservative Medlemmer af Udvalget for Forretningsordenen, at det ligefrem offentligt slaas fast, at det, de mødte med i Udvalget og forsvarede som deres ærlige Overbevisning, var skrevet af et uden for Udvalget staaende Medlem, skal jeg dog minde det ærede Medlem Hr. Pürschel om en Passus, som vi blev tvunget til for at opnaa Enighed at bevare i Indstillingen, nemlig: „for at Bestemmelsen i Grundlovens § 56, 2det Punktum, ikke skulde være til Hinder for, at han drages til Ansvar...“, noget, som jeg har maattet have Ulejlighed med at staa og forklare saaledes, at det naturligvis ikke kunde være Rigsdagens Opfattelse — da det var positivt urigtigt —, at man ikke kunde udlevere et Medlem, uden at han havde fremsat sine Udtalelser uden for Tinget, og at det overhovedet slet ikke var efter 2det Punktum, man ønskede Tiltale rejst. Men jeg vil gerne have Lov til at citere et Afsnit af det, som det ærede Medlem kalder fra hans Haand, og som ikke kom med: En Afgørelse af det principielle Spørgsmaal om, hvorvidt Samtykke bør gives til Tiltale for en i Tinget fremsat Udtalelse, i det foreliggende Tilfælde er uden praktisk Betydning, og da Samtykke til Ophævelse af Immuniteten under ingen Omstændigheder bør gives, hvor den er uden praktisk Betydning, o. s. v. Jeg tror, ærede Medlemmer vil give mig Ret i, at det vist ikke er nogen Skade til, at man har forskaanet dem for den Slags i en Indstilling.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning. Jeg henstiller, at man dermed vender tilbage til selve Indstillingen og ikke fordyber sig i, hvad der maatte være foregaaet inden for Udvalgets Døre.

Pürschel: Med Hensyn til Vurderingen af, hvorvidt det tjener til Ære, at min Koncept er lagt til Grund; skal jeg blot henvise til, at Udvalget jo har gjort den til sin, ikke blot de to konservative Medlemmer, men Udvalget. Det, det ærede Medlem nu oplæste, var en anden Redaktion, som var sket efter en Henstilling fra Udvalgets Side, hvor den oprindelige Klarhed allerede i nogen Grad var ødelagt.